

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci oprávnenej **B., s.r.o.**, so sídlom v B., IČO: X., zastúpenej Advokátskou kanceláriou M., s.r.o., so sídlom v B., proti povinnému **L. G.**, bývajúcemu v P., **o vymoženie 252,67 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 15 Er 745/2010, o dovolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 30. júna 2011 sp. zn. 20 CoE 63/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie oprávnenej **o d m i e t a** .

Povinnému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Oprávnená 15. októbra 2010 podala súdnej exekútorke návrh na vykonanie exekúcie na vymoženie sumy 252,67 € s príslušenstvom na podklade exekučného titulu, ktorým je rozhodcovský rozsudok, vydaný Stálym rozhodcovským súdom zriadeným pri ROZHODCOVSKÁ, ARBITRÁŽNA A MEDIAČNÁ, a.s., so sídlom v Bratislave, Trnavská cesta č. 7, z 30. júla 2010 sp. zn. WHA0110058, ktorým bola žalovanému L. G. uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni B., s.r.o. istinu 252,67€ s príslušenstvom. Súdna exekútorka požiadala Okresný súd Prešov o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie.

Okresný súd Prešov uznesením z 2. mája 2011 č.k. 15 Er 745/2010-14 žiadosť súdnej exekútorke JUDr. V. U. o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie z 26. októbra 2010 zamietol. Vychádzal zo zistenia, že rozhodcovská doložka v spotrebiteľskej zmluve (zmluva o úvere č. X. zo 6. apríla 2006 uzavretá medzi právny predchodcom oprávnenej a povinným) a následné konanie pred rozhodcovským súdom odopiera ochranu spotrebiteľovi, ktorú mu poskytujú ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a Smernica 93/13/EHS. Výkon práv oprávneného podľa predmetnej rozhodcovskej doložky považoval za nezlučiteľný s normami na ochranu spotrebiteľa i dobrými mravmi. Nekalú

povahu rozhodcovskej doložky súd vyvodil z „obmedzenia“ práva spotrebiteľa (povinného) ako slabšej zmluvnej strany domáhať sa ochrany na všeobecnom súde v Slovenskej republike, pretože rozhodcovská doložka nebola dojednaná so spotrebiteľom individuálne a od spotrebiteľa vyžaduje, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní (ak by sa podľa tejto doložky začalo rozhodcovské konanie na návrh dodávateľa, spotrebiteľ by bol nútený podrobiť sa rozhodcovskému konaniu alebo podať návrh na štátnom súde, ak by chcel zabrániť rozhodcovskému konaniu). Za hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom súd považoval neprijateľné miesto rozhodcovského konania, ktoré môže spotrebiteľa odradiť od uplatnenia svojich práv alebo pravidiel rozhodcovského konania, ktoré ukladajú povinnosti, ktoré predpisy upravujúce občianske súdne konanie neupravujú a ktoré sú v neprospech spotrebiteľa. Svoj názor súd opiera o stanovisko Súdneho dvora (ES) vo veci C-243 /08 zo 4. júna 2009 Pannon GSM Zrt. c. Erzsébet Sustikné Györfi, bod 40. Pre uvedený rozpor exekučného titulu a tým aj návrhu a žiadosti o udelenie poverenia nielen s Exekučným poriadkom (§ 44 ods. 2) ale aj úniovým právom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v celom rozsahu zamietol.

Krajský súd v Prešove na odvolanie oprávnenej uznesením z 30. júna 2011 sp. zn. 20 CoE 63/2011 uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil (§ 219 O.s.p.), pretože odvolanie oprávneného nepovažoval za dôvodné. Uviedol, že si plnom rozsahu osvojil skutkové a právne závery súdu prvého stupňa, ktoré považoval za úplné a správne. Na zdôraznenie správnosti prvostupňového rozhodnutia dodal, že rozhodcovský rozsudok má pre jeho účastníkov rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok súdu, táto okolnosť však nevylučuje možnosť jeho preskúmania v exekučnom konaní v zmysle § 45 ods. 1 a 2 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov. Súčasťou zmluvy o úvere boli obchodné podmienky pre úver, ktoré povinný ovplyvniť nemohol, pretože boli vopred pripravené pre veľký počet spotrebiteľov, čo možno považovať za základnú črtu spotrebiteľských zmlúv. Inkorporovanie všeobecných zmluvných podmienok do zmlúv neznamená ich individuálne dojednanie. Neprijateľnú podmienku v rozhodcovskej doložke vyžadujúcou od spotrebiteľa to, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní možno posudzovať podľa ustanovenia § 53 Občianskeho zákonníka, obsahujúceho demonštratívny výpočet prípadov neprijateľných podmienok s ktorými zákon spája absolútnu neplatnosť právnych úkonov, pôsobiacu bez ďalšieho priamo zo zákona, na ktorú súd musí prihliadať z úradnej povinnosti. Ak je dojednanie podmienky o povinnosti podrobiť

sa rozhodcovskému konaniu pre neprijateľnosť neplatné, rozhodcovský súd nemohol vec prejednať a jeho rozsudok nemôže byť podkladom pre exekučné konanie.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podala dovolanie oprávnená. Navrhla, aby dovolací súd uznesenie krajského súdu zmenil a poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie, alternatívne aby dovolací súd zrušil uznesenie odvolacieho súdu i uznesenie súdu prvého a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Jeho prípustnosť vyvodila z § 237 písm. d/, e/, f/ O.s.p. (v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie; nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný; účastníkom konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom) a dôvodnosť z § 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p. (v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237; konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci). Prekážku „res iudicata“ dovolateľka vysvetľuje tým, že vec už bola právoplatne rozhodnutá rozsudkom vydaným rozhodcovským súdom. Exekučný súd v exekučnom konaní nebol oprávnený preskúmať správnosť rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu a na jeho preskúmanie súdom nebol podaný osobitný návrh na začatie konania o jeho zrušení, ktorý je podľa zákona potrebný. Za postup súdov, ktorým jej bola odňatá možnosť konať pred súdom, ktorým došlo k porušeniu jej práv na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd považovala to, že jej bolo upreté právo na výkon rozhodnutia vyplývajúce z rozhodcovského rozsudku na základe nedostatočného odôvodnenia, ale i nesprávneho právneho posúdenia veci (predovšetkým pokiaľ ide o posúdenie otázky o existencii neprijateľnej podmienky dojednanej v úverovej zmluve, záveru o absolútnej neplatnosti rozhodcovskej doložky, výkladu ustanovenia § 53 Občianskeho zákonníka, § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, § 45 zákona o rozhodcovskom konaní) prvostupňovým a odvolacím súdom. V dôvodoch dovolania podrobne rozoberala skutkový a právny stav veci, význam rozhodcovského konania, ktoré porovnáva s občiansko-súdnym konaním, predostrela význam ochrany práv spotrebiteľa vo svetle implementovanej Smernice rady 93/13/EHS do právneho poriadku Slovenskej republiky a jej skutočný význam v doktrinálnej judikatúre ESD s ohľadom na závery prijaté v konkrétne uvádzaných prípadoch.

Povinný sa k dovolaniu oprávnenej nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpená v zmysle § 241 ods. 1 O.s.p., skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (viď § 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci dovolanie smeruje proti uzneseniu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 239 ods. 1 a ods. 2 O.s.p. Podľa § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Dovoláním oprávnenej je napadnuté potvrdzujúce uznesenie odvolacieho súdu, ktoré nevykazuje znaky uznesení uvedených v § 239 ods. 1 a ods. 2 O.s.p., proti ktorým zákon pripúšťa dovolanie. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

So zreteľom na uvedené by dovolanie oprávnenej mohlo byť procesne prípustné (i dôvodné), len ak by konanie, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie, bolo postihnuté

niektorou zo závažných procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, vyplýva pre dovolací súd z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa preto neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale zaoberal sa tiež otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. (tzv. vady zmätočnosti). Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné (napr. R 117/1999, R 34/1995). Treba ale uviesť, že z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné vady (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ale ani samotné nesprávne právne posúdenie veci opierajúce sa o dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je však významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je zistenie, že k tejto procesnej vade skutočne aj došlo.

K systému dovolacích dôvodov treba dodať, že existencia procesnej vady konania v zmysle § 237 O.s.p., na ktorú poukazuje ustanovenie § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p., zakladá nielen prípustnosť dovolania, ale aj jeho opodstatnenosť. V prípade tzv. inej procesnej vady konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) možno rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť dovolaciemu prieskumu, len ak nejde o prípady, kedy zákon prípustnosť dovolania výslovne vylučuje (v prípadoch uvedených v § 239 ods. 3 O.s.p.)

a súčasne ak je dovolanie procesne prípustné (v prípadoch uvedených v § 239 ods. 1 a ods. 2 O.s.p.).

V prejednávacom prípade procesná prípustnosť dovolania nie je založená v zmysle § 239 ods. 1 a ods. 2 O.s.p., preto dovolaciemu súdu nie je daná právna možnosť podrobiť napadnuté rozhodnutie dovolaciemu prieskumu z hľadiska dôvodov uvedených v ustanovení § 241 ods. 2 písm. b/ a písm. c/ O.s.p. tak, ako to navrhuje dovolateľka.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. v dovolaní namietané neboli a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania oprávnenej preto ani z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti postupu súdov nižších stupňov sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, **1/** či v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie (§ 237 písm. d/ O.s.p.), **2/** sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný (§ 237 písm. e/ O.s.p.), **3/** účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

1. Dovolateľka argumentáciu o existencii procesnej vady konania uvedenej v § 237 písm. d/ O.s.p. v podstate zakladá na tvrdení, že rozhodcovský rozsudok predstavuje prekážku veci rozsúdenej (*res iudicata*) a preto exekučnému súdu v exekučnom konaní nie je dovolené poprieť jeho právoplatnosť a vykonateľnosť – a tak vstupovať do ukončeného konania – hodnotiť skutkovú a právnu stránku prípadu.

Z určujúceho – obsahového – hľadiska (viď § 41 ods. 2 O.s.p.) v takom prípade nejde o námietku veci rozsúdenej (*res iudicata*, resp. *litispendenciu*), ale o námietku inú, ktorú dovolateľka uvádza vo väzbe na prekročenie miery prieskumného oprávnenia exekučného súdu pri posudzovaní materiálnych a formálnych predpokladov výkonu exekúcie v rozhodnutí o (ne)vydaní poverenia na vykonanie exekúcie; v takom prípade môže ísť o inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Na túto by mohol dovolací súd vziať zreteľ len prípade prípustného dovolania, čo však nie je tento prípad.

Ustanovenie § 237 písm. d/ O.s.p. dopadá na prípady, v ktorých súd rozhodol napriek tomu, že mu v tom bránila prekážka veci právoplatne rozhodnutej (§ 159 ods. 3 O.s.p.) alebo prv začatého konania (§ 83 O.s.p.). Ak súd zistí, že v tej istej veci (jej časti) bolo právoplatne rozhodnuté alebo začalo prv konanie, konanie bez ďalšieho zastaví (§ 104 ods. 1 O.s.p.). Právoplatné rozhodnutie tvorí prekážku už raz rozsúdenej veci vtedy, ak v novom konaní ide o to isté, o čo išlo v prechádzajúcom rozhodnutí; musí ísť o totožnosť osôb a aj o totožnosť predmetu konania, opierajúceho sa o rovnaké skutkové okolnosti.

Základom pre posúdenie, či je daná prekážka veci právoplatne rozhodnutej (res iudicata), alebo, či ide o prekážku začatého konania (litispendencia), je kolízia - stret súdnych konaní alebo ich vecných výsledkov. Exekučné konanie z hľadiska jeho charakteru a zmyslu, sa začleňuje medzi vykonávacie konania, v ktorom sa uspokojujú oprávnenia priznané individuálnymi aktmi aplikácie práva, a teda sa autoritatívne nerozhoduje o hmotných právach a povinnostiach účastníkov právnych vzťahov. Z uvedeného exekučné konanie nie je objektívne spôsobilé založiť vadu konania v zmysle § 237 písm. d/ O.s.p. vo vzťahu k inému ako exekučnému konaniu, teda ani k rozhodcovskému konaniu, v ktorom sa právo ešte len nachádza (hľadá), t.j. ktorého účastníci za participácie zvolených rozhodcov dobrovoľne na seba preberajú hmotné práva a povinnosti. Verifikáciou toho záveru je fakt, že exekučný poriadok v ustanovení § 36 ods. 3 pripúšťa existenciu tzv. prekážky litispencie, avšak len pokiaľ ide o neskôr začaté iné exekučné konanie. Obsah spisu, rovnako ani obsah dovolania nedáva podklad k záverom, aby začatiu exekučného konania v tejto veci (vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 15 Er 745/2010) predchádzalo iné exekučné (vykonávacie) konanie začaté v tej istej veci – t.j. medzi oprávneným B., s.r.o., a povinným Ľ. G., o vymoženie 252,67 € s príslušenstvom, na podklade exekučného titulu, ktorým je rozhodcovský rozsudok z 30. júla 2010 sp. zn. WHA0110058 vydaný Stálym rozhodcovským súdom zriadeným pri ROZHODCOVSKÁ, ARBITRÁŽNA A MEDIAČNÁ, a.s. Vzhľadom na uvedené nie je možné prisvedčiť dovolateľke, že konanie je zaťažené vadou v zmysle § 237 písm. d/ O.s.p.

2. V zmysle § 237 písm. e/ O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný. Občiansko-súdne konanie (základné ale i vykonávacie) začína na návrh (§ 79 a § 80 O.s.p.), mimo prípadov konaní,

ktoré súd začína aj bez návrhu (§ 81 O.s.p.). Ustanovenie § 237 písm. e/ O.s.p. preto dopadá len na prípady, kedy súd začal, prejednal a meritórne rozhodol vec, hoci nebol podaný (žiadny) návrh na začatie konania. Nedostatok návrhu na začatie konania je neodstrániteľným nedostatkom podmienky konania.

Exekučné konanie je ovládané dispozičnou zásadou, jej vyjadrením je i to, že začína sa na návrh (§ 36 ods. 1 Exekučného poriadku). Ak exekučné konanie napriek tomu prebieha, je treba konanie v ktoromkoľvek jeho štádiu zastaviť (§ 57 ods. 2 Exekučného poriadku); v inom prípade trpí vadou, na ktorú dopadá § 237 písm. e/ O.s.p. O taký prípad ale v prejednávanej veci nejde. Predmetné exekučné konanie začalo 15. októbra 2010, kedy bol návrh oprávnenej na vykonanie exekúcie doručený súdnej exekútorke JUDr. V. U. (viď čl. 2 - 13 spisu). Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že predmetné exekučné konanie netrpí vadou konania v zmysle § 237 písm. e/ O.s.p.

3. Dovolateľka existenciu procesnej vady konania uvedenej v § 237 písm. f/ O.s.p. vidí v tom, že súdy nesprávne rozhodli o zamietnutí jej návrhu na vykonanie exekúcie, keď nad rámec svojho zákonného zmocnenia v exekučnom konaní skúmali dohodu o rozhodcovskej doložke, čím porušili ustanovenia Exekučného poriadku (najmä § 44 ods. 2), nesprávne aplikovali zákon č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní (§ 45) a Občiansky zákonník (§ 52 a § 53) a tak nezachovali zákonom stanovenú procedúru prejednávania veci, preto došlo k porušeniu jej práva na súdnu ochranu v zmysle podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s článkom 2 Ústavy Slovenskej republiky a článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čo založilo odňatie možnosti oprávnenej konať pred súdom – reálne sa domôcť výkonu rozhodnutia.

Podstatná časť dovolacích námietok oprávnenej spočíva v tvrdení, že súdy v danom prípade vychádzali z nesprávnej interpretácie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku pri posudzovaní materiálnych a formálnych predpokladov pre vykonanie exekúcie v štádiu rozhodovania o (ne)vydanie poverenia na vykonanie exekúcie a v nadväznosti na to dospeli podľa dovolateľky k nesprávnemu právnemu názoru, že dohoda o rozhodcovskej doložke, zakladajúca právomoc vo veci konať rozhodcovskému súdu obsahuje pre povinného (tiež spotrebiteľ'a) neprijateľnú podmienku, v dôsledku toho považovali v tejto časti za neplatnú

dohodu o rozhodcovskej doložke, nadväzne rozhodcovské konanie a v ňom vydaný rozsudok nepovažovali za exekučný titul.

Uvedená časť výhrad dovolateľky voči napadnutému rozhodnutiu sa týka činnosti súdu, v rámci ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav (správnosť ktorého bola v danej veci spochybňovaná) aplikuje konkrétnu právnu normu. Táto činnosť súdu je obsahom právneho posudzovania veci. O nesprávne právne posúdenie veci ide vtedy, ak súd nepoužil náležitý právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Dovolací súd so zreteľom na vyššie uvedené zdôrazňuje, že ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p. dáva odňatie možnosti konať pred súdom výslovne do súvislosti iba s faktickou procesnou činnosťou súdu, a nie s jeho právnym hodnotením veci. Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je síce relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.); nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nie je ale procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. a nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 (viď tiež R 54/2012 a niektoré ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, napr. sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011 a sp. zn. 7 Cdo 26/2010). I keby dovolacie námietky napádajúce správnosť právneho záveru súdov (boli prípadne aj opodstatnené napr. v tom, či dohoda o rozhodcovskej doložke obsahuje neprijateľnú podmienku v zmysle Smernice 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách transponovanej do vnútroštátneho poriadku; či predmetná zmluva o úvere je zmluvou spotrebiteľskou a ďalšie (dovolací súd ich z uvedeného hľadiska neposudzoval), dovolateľkou vytýkané okolnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladali by ale prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 237 O.s.p.

Z dovolania tiež vyplýva, že nesprávnym rozhodnutím (postupom) o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie sa oprávnenému v konečnom dôsledku odopiera právo na výkon vykonateľného rozhodnutia, čo zakladá porušenie práva na súdu ochranu a práva na spravodlivý proces za predpokladu, že pre takýto postup súdu (alebo jeho rozhodnutie) neboli splnené zákonom stanovené podmienky.

Otázkami procesného postupu exekučného súdu podľa ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku pri posudzovaní materiálnych a formálnych predpokladov pre vykonanie exekúcie v prípade, ak je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok, rovnako tak oprávnenie exekučného súdu preskúmať rozhodcovský rozsudok v zmysle § 45 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní vyriešila súdna prax vo svojej judikatúre (R 46/2011 a R 47/2011) takto:

„Pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Ak nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok.

Pri riešení otázky, či rozhodcovský rozsudok vydal rozhodcovský súd s právomocou prejednať daný spor, nie je exekučný súd viazaný tým, ako túto otázku vyriešil rozhodcovský súd.

Exekučný súd nedisponuje právomocou rušiť či meniť rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom, v exekučnom konaní je však zo zákona oprávnený a povinný preskúmať rozhodcovský rozsudok z hľadísk, ktoré sú vymedzené v ustanovení § 45 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní“.

Z uvedeného plynie záver, že exekučnému súdu nie je možné upierať oprávnenie preskúmať rozhodcovský rozsudok z vyššie uvedených hľadísk, a to aj pokiaľ ide o platnosť rozhodcovskej zmluvy (doložky) podľa hmotného práva, nevynímajúc od toho neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách, pre ktoré sa tieto zmluvy považujú za neplatné (§ 52 a násl. Občianskeho zákonníka). Z uvedeného hľadiska dovolací súd nezistil, že by procesným postupom súdu boli prekročené zákonné medze vychádzajúce z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku alebo z ustanovenia § 45 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní. Posúdenie toho, či súdy použitý predpis aplikovali správne alebo či z neho vyvodili správne právne závery, by prichádzalo z pohľadu dovolacieho súdu do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo). Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že zamietnutím žiadosti súdneho

exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nebola v preskúmvanej veci oprávnenej odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Pokiaľ dovolateľka sa nestotožnila s dôvodmi, pre ktoré súdy zamietli jej žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a v tejto súvislosti videla porušenie jej práv na súdnu ochranu a spravodlivý proces, treba uviesť, že právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky neznamená právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. jeho právnymi názormi. Z opačného pohľadu možno povedať, že neúspech v súdnom konaní nie je možné považovať za porušenie základného práva. Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony (I. ÚS 50/04).

Odôvodnenie rozhodnutia súdu (prvostupňového i odvolacieho) stručne a jasne objasňujú skutkový a právny základ prejednávanej veci – zrozumiteľným a vysvetliteľným spôsobom uvádzajú úvahy a závery, pre ktoré bol návrh o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie zamietnutý. Za týchto okolností nie je dôvod pochybovať o naplnení základného práva účastníka na súdnu ochranu a spravodlivý proces.

4. Z dôvodov uvedených vyššie dospel dovolací súd k záveru, že v konaní na súdoch nižšieho stupňa nebola dovolateľke odňatá možnosť konať pred súdom a že prípustnosť jej dovolania nemožno vyvodit' z § 239 ods. 1 a ods. 2 O.s.p., ani § 237 O.s.p. Najvyšší súd vzhľadom na to dovolanie oprávnenej odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako procesne neprípustné.

Pri rozhodovaní o trovách dovolacieho konania dovolací súd zohľadnil, že oprávnená nebola v dovolacom konaní úspešná, právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo povinnému (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). V dovolacom konaní nebol podaný návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania), preto ich náhrada nebola povinnému priznaná (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 10. októbra 2012

JUDr. Daniela Š v e c o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková